

[Jens Møller]

for alvor. Men på dette område kan vi sige, at sent er bedre end aldrig; hvis man vil, kan man jo begynde nu.

Der er imidlertid en anden ting, der måske er mere alvorlig, og det er, at den politik, der er nødvendig for at få Danmark på ret køl igen, få underskuddet på betalingsbalancen ned og beskæftigelsen forbedret, og vel at mærke begge dele på én gang, nemlig indkomspolitikken, er blevet mere eller mindre ødelagt i den periode, der er gået.

Da vi fremsatte vores Q-plan i sin tid, blev vi meget udskældt for mange af de ting, vi kom med i den. Man sagde, at det, man kom med, var alt for hård medicin. Udviklingen har jo vist, at vi havde ret. For det, man satte i stedet, viste sig ikke at være hårdt nok. Det har udviklingen jo ganske klart vist.

Jeg skal tage et enkelt eksempel, som har stor betydning i denne forbindelse. Vi skrev f. eks. i vores Q-plan, at minimallønssystemet afvikles, således at alle fremover er normal-lønnede. Det gjorde vi af to grunde. For det første for at hjælpe de lavtlønnede, for de lavtlønnede er som bekendt næsten alle sammen inden for normallønsområdet, og hver gang vi har en overenskomstsituation, prøver vi at hjælpe dem ved at give dem mere, men i løbet af overenskomstperioden bliver det, de har fået, ædt op ved, at de minimallønnede gennem lønglidning får mere. Når vi så kommer til den nye overenskomst, står det faktisk ligesådan igen, alle har bare fået noget mere, og der er ingen, der er blevet rigere af det.

Det var den ene grund. Men den anden grund, som måske er den vigtigste, er, at vi har forudset, at en indkomspolitik ikke kan fungere ordentligt, når man har et sådant glidende lønsystem, som minimallønssystemet er. Det har jo også vist sig. Nu står vi over for nye forhandlinger, og tjenestemænd og funktionærer har jo fuldkommen ret, når de nu kommer og siger: Vi er kommet bagefter. Vi har fået alt for lidt. Der er andre, der har fået meget mere. Det er rigtigt, at der er kommet denne skævhed, men sandheden er jo, hvis vi prøver at gå lidt til bunds i det, at når vi ser det fra helhedens synsvinkel, er det ikke funktionærer og tjenestemænd, der har fået for lidt, det er andre grupper, der har fået for meget, fordi man ikke har formået at holde styr på disse grupper netop inde under minimallønssystemet. Og det, der er det for-

færdelige ved dette, er, at det har undergravet befolkningens tro på, at denne absolut nødvendige indkomspolitik kan gennemføres på en rimelig og retfærdig måde.

Man har ikke ønsket at tage konsekvenserne, man har ikke ønsket at erkende, at hvis man vil et mål, må man også ville de nødvendige midler dertil, ellers når man ikke målet.

Vi har for nylig fremsat forslag om, at regeringen nu prøver at udarbejde en sådan plan, en 10 års plan om man vil, for vi tror, det vil have meget stor betydning i den kommende tid, hvis Danmarks befolkning kan se, at der foreligger sådan en plan, der viser, at hvis vi alle sammen viser den nødvendige tilbageholdenhed, så kan det nytte noget, så vil vi i løbet af rimelig tid kunne få balance i tingene og få folk i arbejde og igen få en reallønsfremgang, og det er jo det, der har interesse. Vi håber, regeringen vil gå ind på at lave en sådan plan. De må gerne låne vores Q-plan som et forlæg.

Så tales der meget om valg fra visse sider, og vi har endda fået et dagsordensforslag, der skulle hindre det. Dette dagsordensforslag kan vi ikke medvirke til vedtagelsen af, ganske enkelt fordi det efter vores opfattelse strider imod grundloven. Det er ikke folketingets opgave at foreskrive statsministeren, hvad han må og ikke må i denne sammenhæng. Men dertil kommer, at trods mange politiske forskelligheder har jeg den tiltro til vores statsminister, at han ikke er den mand, der smider tøjlerne midt i vadestedet. Det er noget, vi, der er gamle nok til at have kørt med heste i sin tid, ved, at man skal ikke smide tøjlerne på et hvilket som helst tidspunkt. Det skal man gøre på et rimeligt og passende sted, og et rimeligt og passende sted er ikke, når man er ude på den bløde bund. Det er ikke, når man kører igennem åen, hvor vandet bruser og der er store sten, for slipper man tøjlerne dér, risikerer man, at læsset kører fast eller vælter og det hele bliver ødelagt. Den situation, vi står i nu med disse meget store problemer på arbejdsmarkedet, med trusler om strejker, med trusler om lockouter osv., er netop for det danske samfund et sådant vadested, et sådant vanskeligt sted, vi skal igennem. Jeg tror ikke, vi behøver at frygte for, at vores statsminister smider tøjlerne fra sig i den situation. Det ville unægtelig også være en kapitulation for